

EUROPA-
KOMMISSIONEN

Strasbourg, den 29.5.2018
COM(2018) 373 final

2018/0198 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

**om en mekanisme til at imødegå retlige og administrative hindringer i en
grænseoverskridende sammenhæng**

{SEC(2018) 268 final} - {SWD(2018) 282 final} - {SWD(2018) 283 final}

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

• Forslagets begrundelse og formål

Et af Unionens vigtigste mål er at fremme en overordnet harmonisk udvikling. Derfor skal Unionen udvikle og fortsætte sin indsats for at styrke sin økonomiske, sociale og territoriale samhørighed. Unionen stræber navnlig efter at formindske forskellene mellem de forskellige områders udviklingsniveauer og forbedre situationen for de mindst begunstigede områder (artikel 174 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF)), herunder bl.a., at sikre, at der "lægges (...) særlig vægt på (...) grænseoverskridende områder". Unionen og dens nærmeste naboer i Den Europæiske Frihandelssammenslutning (EFTA) har i øjeblikket 40 indre landgrænser.

Siden 1990 er der med Interreg-midler¹ ydet støtte til programmer for tværnationalt samarbejde i EU's grænseregioner, bl.a. i regioner, der grænser op til EFTA-lande. Der er finansieret tusindvis af projekter og initiativer, der har bidraget til at forbedre den europæiske integration. De vigtigste resultater af Interreg-programmerne omfatter: øget tillid, bedre netværksmuligheder, bedre miljø, bedre sundhed og økonomisk vækst. Den retlige ramme for 2014-2020 gjorde det muligt for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling ("EFRU") under Interreg-programmerne at støtte projekter og opnå en "styrkelse af institutionel kapacitet for offentlige myndigheder og interessenter og effektiv offentlig forvaltning gennem fremme af retsligt og administrativt samarbejde og samarbejde mellem borgere og institutioner"². Siden oprettelsen af Interreg har det også støttet gennemførelsen af det indre marked³. Den europæiske integrationsproces har i de seneste årtier hjulpet de indre grænseregioner med at omdanne sig fra hovedsagelig perifere områder til områder med vækst og muligheder. Fuldførelsen af det indre marked i 1992 betød en stigning i EU's produktivitet og en reduktion af omkostningerne gennem afskaffelsen af toldformaliteter, harmonisering eller gensidig anerkendelse af tekniske forskrifter og lavere priser som følge af konkurrence; samhandelen inden for EU er på 10 år steget med 15 %, og der er skabt yderligere vækst og ca. 2,5 mio. flere arbejdspladser.

Imidlertid har Kommissionen i en grænseoverskridende revision⁴, der har varet mere end to år, indsamlet beviser for, at grænseregioner generelt klarer sig dårligere økonomisk end andre regioner i en medlemsstat. Adgang til offentlige tjenester, som f.eks. hospitaler og

¹ Interreg, der også er kendt som det europæiske territoriale samarbejde, er et af samhørighedspolitikens to mål og skaber forudsætninger for gennemførelse af fælles aktioner og udveksling af politiske løsningsmodeller mellem nationale, regionale og lokale aktører fra forskellige medlemsstater. Det overordnede mål for det europæiske territoriale samarbejde er at fremme en harmonisk økonomisk, social og territorial udvikling i Unionen som helhed. Interreg er bygget op omkring tre samarbejdsområder: grænseoverskridende samarbejde (Interreg A), tværnationalt samarbejde (Interreg B) og interregionalt samarbejde (Interreg C). Fem programmeringsperioder af Interreg har efterfulgt hinanden: Interreg I (1990-1993), Interreg II (1994-1999), Interreg III (2000-2006), Interreg IV (2007-2013) og Interreg V (2014-2020).

² Artikel 7, stk. 1, litra a), nr. iv), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1299/2013 af 17. december 2013 om særlige bestemmelser for støtte fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling til målet om europæisk territorialt samarbejde (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 259).

³ Punkt 3 og 13 i meddelelse C(90) 1562/3 til medlemsstaterne om retningslinjerne for de operationelle programmer, som medlemsstaterne opfordres til at etablere inden for rammerne af et fællesskabsinitiativ vedrørende grænseområder (Interreg) (EFT C 215 af 30.8.1990, s. 4)

⁴ Se også: http://ec.europa.eu/regional_policy/en/policy/cooperation/european-territorial/cross-border/review/.

universiteter⁵, er generelt mere begrænset i grænseregioner. Det er fortsat ofte kompliceret og omkostningskrævende at navigere mellem forskellige administrative og juridiske systemer. Borgere, virksomheder, offentlige myndigheder og ikke-statslige organisationer har delagtiggjort Kommissionen i deres til tider negative erfaringer med interaktion på tværs af de indre grænser. Som følge heraf vedtog Kommissionen sin meddelelse — "Fremme af vækst og samhørighed i EU's grænseregioner"⁶ ("meddelelsen om grænseregioner"). Deri sættes der fokus på, hvordan Unionen og dens medlemsstater kan gøre interaktion på tværs af grænserne mindre kompliceret, tids- og omkostningskrævende og fremme pooling af tjenesteydelser langs de indre grænser. Der ses i meddelelsen nærmere på, hvilke forbedringer der er nødvendige for at sikre, at borgere og virksomheder i grænseregioner fuldt ud kan drage fordel af de muligheder, der tilbydes på begge sider af grænsen. I meddelelsen foreslås der en 10-punkts handlingsplan, og et punkt omhandler specifikt retlige og administrative hindringer i grænseområderne⁷.

Det er derfor rimeligt at antage, at juridiske hindringer (navnlig dem, der er relateret til sundhedsydelser, arbejdsmarkedslovgivning, beskatning og erhvervsudvikling), og hindringer i forbindelse med forskellige administrative kulturer og nationale lovgivninger kun vanskeligt kan håndteres udelukkende gennem programmerne (da de forudsætter beslutninger, som går ud over program- og projektförvaltning). Der findes allerede en række effektive mekanismer for grænseoverskridende samarbejde på mellemstatsligt, regionalt og lokalt plan⁸.

Et bestemt tiltag, der er omhandlet under punkt ni i meddelelsen om grænseregioner, henviser til et initiativ, der blev lanceret under det luxembourgske formandskab i 2015: En række medlemsstater overvejer i øjeblikket fordelene ved et nyt instrument, som vil forenkle grænseoverskridende projekter ved på frivillig basis og med de ansvarlige kompetente myndigheders samtykke at gøre det muligt at anvende én medlemsstats regler i nabomedlemsstaten. Det vil gælde for et specifikt projekt eller en specifik aktion af begrænset varighed, som er knyttet til en grænseregion og iværksættes af lokale og/eller regionale myndigheder⁹. Kommissionen har nøje fulgt dette arbejde, bakker op om ideen og foreslår derfor en frivillig mekanisme til at imødegå retlige hindringer i grænseregioner.

For de nærmere enkeltheder i dette forslag henvises der til afsnit 5 nedenfor.

- **Sammenhæng med de gældende regler**

Interreg-programmet yder støtte som det vigtigste finansieringsinstrument i samhørighedspolitikken til programmer for grænseoverskridende samarbejde i EU's grænseregioner, bl.a. i regioner, der grænser op til EFTA-lande. Som det fremgår af meddelelsen om grænseregioner, klarer grænseregionerne sig imidlertid generelt dårligere økonomisk set end andre regioner i en medlemsstat. Foranstaltninger, der rækker ud over EU-

⁵ "Territories with specific geographical features", Europa-Kommissionen, GD REGIO (2009), arbejdsdokument nr. 02/2009: http://ec.europa.eu/regional_policy/en/information/publications/working-papers/2009/territories-with-specific-geographical-features.

⁶ Meddelelse fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet - Fremme af vækst og samhørighed i EU's grænseregioner (COM(2017) 534 final af 20.9.2017).

⁷ Ved en grænsehindring forstås i denne meddelelse ikke blot en begrænsning af den frie bevægelighed som fastslået af EU-Domstolen, men en lov, forskrift eller administrativ praksis, som hindrer udnyttelse af det naturlige potentiale i en grænseregion, der interagerer hen over grænser.

⁸ For nærmere oplysninger henvises der til SWD(2017) 307 final, nr. 3.1, s. 24, 25, 32, 36 og 48.

⁹ Oplæg til det uformelle ministermøde om territorial samhørighed under det luxembourgske formandskab findes på adressen: <http://www.aménagement-territoire.public.lu/fr/eu-presidency/Informal-Ministerial-Meetings-on-Territorial-Cohesion-and-Urban-Policy-26-27-November-2015 -Luxembourg-City .html#>; se også SWD(2017) 307 final, punkt 3.9, s. 49-50.

støtte, men som supplerer yderligere EU-finansiering i grænseregioner er derfor nødvendig, eftersom disse tilbagevendende problemer ikke kun kan løses ved hjælp af finansiering og investeringer fra f.eks. Interreg.

En mekanisme, der skal imødegå retlige hindringer i grænseregioner, er derfor et nødvendigt supplement til både den økonomiske støtte under Interreg og til institutionel støtte såsom de europæiske grupper for territorielt samarbejde¹⁰, da disse grupper ikke har fået lovgivningsbeføjelser til at imødegå retlige hindringer¹¹.

- **Sammenhæng med Unionens politik på andre områder**

Som anført ovenfor støtter samhørighedspolitikken og det indre marked gensidigt hinanden. Den mekanisme, der etableres i henhold til denne forordning, vil bidrage til målsætningerne i meddelelsen om grænseregioner og fremme potentialet i grænseregionerne, som er delvist uudnyttet på grund af forskellige retssystemer. En undersøgelse, som Kommissionen bestilte for nylig¹², om de økonomiske virkninger af grænsehindre på BNP og beskæftigelsesniveauer i regionerne langs de indre landgrænser anslår, at hvis blot 20 % af de eksisterende hindringer blev fjernet, ville grænseregionerne stadig kunne øge deres BNP med 2 %. En mekanisme, der skal imødegå retlige hindringer i grænseregioner, er derfor også et nødvendigt supplement til et velfungerende indre marked, der er en central målsætning for Unionen (artikel 3 i TEU og artikel 3, stk. 1, litra b), i TEUF)¹³.

Bestemmelserne i dette forslag om retsbeskyttelse af personer bosat i en grænseoverskridende region, som mener sig krænket ved handlinger eller undladelser som følge af myndighedernes anvendelse af mekanismen, vedrører hovedsageligt administrativ/offentlig ret og berører ikke eksisterende lovvalgsregler i EU-lovgivningen¹⁴, da EU-retten kun vedrører civilret. Denne forordning berører ikke en sådan lovgivning (en sådan EU-lovgivning kan finde anvendelse på tvister vedrørende kontraktlige og ikkekontraktlige anliggender).

¹⁰ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1082/2006 af 5. juli 2006 om oprettelse af en europæisk gruppe for territorielt samarbejde ("EGTS") (EUT L 210 af 31.7.2006, s. 19).

¹¹ Der henvises til Artikel 7, stk. 4, første afsnit, i forordning (EF) nr. 1082/2006.

¹² Politecnico di Milano (2017) "Quantification of the effects of legal and administrative border obstacles in land border regions", Jf. COM(2017) 534 final, s. 6; for yderligere oplysninger, henvises der til SWD(2017) 307 final, punkt 2.2, s. 20-22.

¹³ Jf. også betragtning 9 i præamblen til TEU (fremhævelse med **fed** tilføjet): "SOM ER BESLUTTET PÅ at fremme økonomiske og sociale fremskridt for deres folk under hensyn til princippet om bæredygtig udvikling og som led i **gennemførelsen af det indre marked** samt i **tilvejebringelsen af øget samhørighed** og miljøbeskyttelse, og på at gennemføre politikker, der sikrer, at fremskridt med hensyn til økonomisk integration ledsages af parallelle fremskridt på andre områder,..."

¹⁴ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT L 351 af 20.12.2012, s. 1) ("**omarbejdning af Bruxelles I**"), Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 (EUT L 338 af 23.12.2003, s. 1) ("**Bruxelles II**"), Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (**Rom I**) (EUT L 177 af 4.7.2008, s. 6) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 864/2007 af 11. juli 2007 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (**Rom II-forordningen**) (EUT L 199 af 31.7.2007, s. 40).

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORTIONALITETSPRINCIPPET

• Retsgrundlag

I artikel 175, stk. 3, i TEUF er det fastsat, at der ud over de fonde, der er omhandlet i stk. 1 i nævnte artikel, kan vedtages særlige aktioner med henblik på at nå det mål om økonomisk og social samhørighed, der er opstillet i TEUF. En harmonisk udvikling af hele Fællesskabets territorium og en styrkelse af den økonomiske, sociale og territoriale samhørighed indebærer et mere intensivt territorielt samarbejde. Med henblik herpå er det hensigtsmæssigt at træffe foranstaltninger, der skal forbedre betingelserne for gennemførelse af aktioner vedrørende territorielt samarbejde.

• Nærhedsprincippet

Betingelserne for territorielt samarbejde bør etableres i overensstemmelse med nærhedsprincippet i artikel 5, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union ("TEU"). Medlemsstater har taget individuelle, bilaterale og endog multilaterale initiativer til at imødegå retlige grænsehindre. Disse mekanismer findes imidlertid ikke i alle medlemsstater eller for alle grænser i en given medlemsstat. Finansiering (især Interreg) og juridiske instrumenter (især EGTs'er), der findes på EU-plan, har hidtil ikke været tilstrækkelige til at imødegå retlige grænsehindre i hele Unionen. Målsætningerne for den foreslåede foranstaltning kan derfor ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, hverken på centralt plan eller på regionalt og lokalt plan, men kan på grund af omfanget eller virkningerne af den foreslåede handling bedre gennemføres på EU-plan. Yderligere handling fra Unionens side er derfor nødvendig.

Proportionalitetsprincippet

I medfør af proportionalitetsprincippet i artikel 5, stk. 4, i TEU, bør indholdet og formen af Unionens handling ikke gå videre end nødvendigt for at nå målsætningerne i traktaterne. Anvendelse af den særlige mekanisme, der etableres i henhold til denne forordning, er frivillig. En medlemsstat kan beslutte i forbindelse med en specifik grænse med en eller flere nabomedlemsstater fortsat at imødegå retlige hindringer i en specifik grænseoverskridende region i henhold til de effektive mekanismer, den har indført på nationalt plan, eller som den har etableret formelt eller uformelt sammen med en eller flere nabomedlemsstater. I så fald kan den vælge ikke at anvende den mekanisme, der etableres i henhold til denne forordning. På samme måde kan en medlemsstat i forbindelse med en bestemt grænse med en eller flere nabomedlemsstater beslutte at deltage i en eksisterende effektiv mekanisme, der er etableret formelt eller uformelt af én eller flere nabomedlemsstater. Hvis denne mekanisme tillader medlemsstaten at deltage, kan den også vælge ikke at anvende den mekanisme, der etableres i henhold til denne forordning. Denne forordning går således ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå målsætningerne i de grænseoverskridende regioner, hvor medlemsstaterne ikke har etableret effektive mekanismer til at imødegå retlige hindringer.

• Valg af retsakt

Som anført i afsnit 1 ovenfor har medlemsstaterne taget individuelle, bilaterale og endog multilaterale initiativer til at imødegå retlige grænsehindre.

En forordning fastlægger de forpligtelser, som medlemsstaterne har til at etablere en mekanisme for hver grænse med en nabomedlemsstat, og som skal imødegå retlige hindringer i en fælles grænseoverskridende region, samtidig med at den tillader gennemførelsen af andre effektive mekanismer.

En henstilling ville ikke være den mest effektive retsakt, da henstillinger ikke er bindende (jf. artikel 288, stk. 5, i TEUF).

Et direktiv ville heller ikke være den mest effektive retsakt, da det er bindende med hensyn til det tilsigtede mål for enhver medlemsstat, som det rettes til, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen (artikel 288, stk. 3, i TEUF). Som fastsat i afsnit 3.2 i meddelelsen om grænseregioner kan gennemførelsen af et EU-direktiv i to nabomedlemsstater medføre to forskellige systemer, der mødes ved de indre grænser. Dette kan skabe en kompleks situation - og undertiden sågar retsusikkerhed - og øge omkostningerne¹⁵. Dette forslag er netop om en mekanisme til fastlæggelse af en metode på EU-plan, da kun få medlemsstater har etableret en anden metode. Et direktiv vil således kunne skabe nye forskelle i grænseregionerne.

3. RESULTATER AF EFTERFØLGENDE EVALUERINGER, HØRINGER AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSER, GRUNDLÆGGENDE RETTIGHEDER

- **Efterfølgende evalueringer/kvalitetskontrol af gældende lovgivning**

Ikke relevant: ny lovgivning

- **Høringer af interesserede parter**

Ideen om en grænseoverskridende politik stammer oprindeligt fra det arbejde, som det luxembourgske rådsformandskab i 2015 udførte, og som førte til nedsættelsen af en uformel arbejdsgruppe af medlemsstater, der siden da har mødtes regelmæssigt. Den uformelle arbejdsgruppe har undersøgt mulighederne for at lette imødegåelsen af vedvarende grænsehindre, især i forbindelse med gennemførelse af grænseoverskridende projekter. Princippet med hensyn til anvendelse af bestemmelser (love, forskrifter, standarder) fra en medlemsstat på den anden side af grænsen i nabomedlemsstaten er udarbejdet af denne gruppe. Gruppen samler normalt mellem 10 og 15 medlemsstater på sine møder. Også sammenslutninger af medlemsstater har været aktive, især Beneluxunionen og Nordisk Ministerråd.

Andre interessenter, navnlig grænseregioner og -institutioner, har i længere tid anmodet om et sådant instrument. Dette har især været synligt i den grænseoverskridende revision foretaget af GD REGIO mellem 2015 og 2017. Under denne revision fandt der en offentlig høring sted på alle Den Europæiske Unions officielle sprog, og der indkom over 620 svar. I relation til spørgsmålet om den potentielle løsning af grænsespørgsmål anmodede flere respondenter udtrykkeligt Kommissionen om at søge at fremme større fleksibilitet i gennemførelsen af national eller regional lovgivning i grænseregionerne. Idéen om at "frigøre" et grænseområde fra national lovgivning eller tilpasse det til grænsebetingelser blev foreslået ved flere lejligheder.

Endelig hilste udkastet til udtalelser fra Regionsudvalget og Europa-Parlamentet som reaktion på meddelelsen "Fremme af vækst og samhørighed i EU's grænseregioner" specifikt forslaget om at udvikle et sådant instrument velkomment. Begge udtalelser vil blive vedtaget i sommeren 2018.

¹⁵ F.eks. indeholder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 om offentlige udbud 19 tilfælde, hvor der gælder minimumsstandarder, f.eks. for fastsættelse af bestemte tidsfrister. Det giver 19 tilfælde, hvor grænseoverskridende offentlige udbud potentielt kan være særligt problematiske, idet nogle medlemsstater vil anvende længere frister end andre.

- **Konsekvensanalyse**

Virkningen og merværdien af Interreg-programmerne er almindeligt anerkendt. I mange tilfælde stammer grænseoverskridende hindringer (navnlig i relation til sundhedsydelser, arbejdsmarkedslovgivning, lokal offentlig transport og erhvervsudvikling) fra forskelle i administrativ praksis og nationale retlige rammer. Disse forskelle kan vanskeligt håndteres af programmerne alene og kræver beslutninger ud over programstrukturene.

For at løse dette problem undersøgte det luxembourgske formandskab og en række medlemsstater i 2015 anvendelsen af én medlemsstats bestemmelser i en nabomedlemsstat. Kommissionen foreslår at lette sådanne løsninger med et færdiglavet juridisk instrument.

Der er to muligheder: en europæisk grænseoverskridende forpligtelse ("forpligtelsen") (som i sig selv giver mulighed for at fravige de normale regler) eller en europæisk grænseoverskridende erklæring ("erklæringen") (underskriverne forpligter sig formelt til at lovgive for at ændre de normale regler). Mekanismen vil:

- forblive frivillig: Medlemsstaterne kan vælge denne mekanisme eller anvende andre effektive mekanismer til at imødegå juridiske grænsehindringer
- fokusere på landegrænser mellem EU-lande, samtidig med at medlemsstaterne får mulighed for også at anvende mekanismen på søgrænser og ydre grænser
- omfatte fælles projekter vedrørende enhver form for infrastruktur, der har indflydelse i en grænseoverskridende region, eller enhver tjenesteydelse af almen økonomisk interesse, som leveres i en grænseoverskridende region.

Hvis 20 % af de eksisterende retlige og administrative hindringer, der er konstateret langs de indre grænser, blev håndteret, ville grænseregionerne kunne øge deres BNP med 2 %. Forpligtelsen bidrager hertil ved at tilvejebringe en gratis retlig ramme, der skal reducere omkostningerne og tilkørselsperioden for visse grænseoverskridende projekter.

Rammen vil være med til at imødegå visse dyre vanskeligheder ved gennemførelsen af grænseoverskridende projekter. Det er imidlertid ikke en universalløsning, men giver snarere medlemsstaterne mulighed for at udforme løsninger, der bedst passer til den regionale kontekst.

- **Forenkling**

Ikke relevant: ny lovgivning

- **Grundlæggende rettigheder**

I henhold til artikel 6, i traktaten om Den Europæiske Union anerkender Unionen de rettigheder, friheder og principper, der findes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, der har samme juridiske værdi som traktaterne. Endvidere udgør de grundlæggende rettigheder, som garanteret ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, og som er resultatet af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner, generelle principper i EU-retten.

Dette forslag vedrører en retlig mekanisme, der skal imødegå retlige grænsehindringer og er således først og fremmest rettet til myndigheder i medlemsstaterne. Befolkningen bør drage fordel af de aftalte løsninger. Hvis man imødegår retlige grænsehindringer i henhold til dette forslag, burde det hjælpe personer bosat i grænseområder med at nyde godt af deres grundlæggende rettigheder. Dette vedrører navnlig retten til beskyttelse af personoplysninger (artikel 8), retten til uddannelse, herunder adgang til erhvervsuddannelse og efter- og videreuddannelse (artikel 14), erhvervsfriheden og retten til at arbejde (artikel 15), herunder

friheden til at søge beskæftigelse, arbejde, etablere sig og levere tjenesteydelser i alle medlemsstaterne, friheden til at oprette og drive egen virksomhed (artikel 16) adgangen til social sikring og social bistand (artikel 34), adgangen til sundhedsbeskyttelse (artikel 35) og adgangen til tjenesteydelser af almen økonomisk interesse (artikel 36).

Forslaget omfatter derfor også spørgsmålet om effektiv retsbeskyttelse af personer i grænseregioner.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Dette forslag forventes ikke at have umiddelbare virkninger for budgettet, da formålet er at etablere en mekanisme og ikke et finansielt instrument.

Inddragelsen af det grænsekontaktpunkt, der er etableret i Kommissions-regi, har heller ikke umiddelbare virkninger for budgettet, da det allerede er etableret med eget personale.

5. ANDRE FORHOLD

- **Planer for gennemførelse og overvågning, evaluering og rapportering**

Som enhver anden EU-forordning er denne forordning bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i alle medlemsstater. Ifølge artikel 291, stk. 1, i TEUF træffer medlemsstaterne alle de nationale foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre Unionens retligt bindende retsakter. Jf. afsnit 3.2 i meddelelsen om grænseregioner fastsættes det, at, selv hvor der findes en europæisk lovgivning, har medlemsstaterne en vis grad af fleksibilitet og skønsmargin, med hensyn til hvordan de anvender denne lovgivning i deres nationale systemer og de nærmere bestemmelser for gennemførelsen af EU's forordninger. Resultatet er, at når to forskellige systemer mødes ved de indre grænser, kan dette skabe en kompleks situation - og undertiden sågar retsusikkerhed - og øge omkostningerne. Følgelig er det nødvendigt med ensartede betingelser for gennemførelsen af Unionens juridisk bindende retsakter. Ligesom det er tilfældet i artikel 291, stk. 2, i TEUF kan den foreslåede forordning tildele Kommissionen gennemførelsesbeføjelser. Ligesom metoden til at kontrollere gennemførelsen af andre juridiske instrumenter på EU-plan¹⁶ begrænser dette forslag sig til at pålægge medlemsstaterne at meddele Kommissionen deres nationale gennemførelsesbestemmelser, således at Kommissionen kan vurdere, om disse nationale regler er en effektiv gennemførelse af denne forordning.

For at vurdere, om den mekanisme, der er etableret i henhold til den foreslåede forordning, har vist sig at være et effektivt redskab til at imødegå retlige hindringer i grænseregioner, bør Kommissionen i overensstemmelse med dagsordenen for bedre lovgivning¹⁷ evaluere den eksisterende lovgivning. Det foreslås derfor som for EGTS, at Kommissionen fremsender en rapport til Europa-Parlamentet, Rådet og Regionsudvalget om anvendelsen af den foreslåede forordning og anvender indikatorer til evaluering af dens effektivitet, virkningsgrad, relevans, merværdi på europæisk plan og muligheder for forenkling senest fem år fra den foreslåede forordnings anvendelsesdato.

¹⁶ Der henvises til Artikel 16, tredje afsnit, i forordning (EF) nr. 1082/2006. "Medlemsstaten forelægger Kommissionen eventuelle bestemmelser, som vedtages i henhold til denne artikel samt eventuelle ændringer heraf."

¹⁷ Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Det Europæiske Råd og Rådet "Bedre lovgivning: Levering af bedre resultater til fordel for en stærkere Union" (COM(2016) 615 final af 14.9.2016).

- **Nærmere redegørelse for de enkelte bestemmelser i forslaget**

Kapitel 1 – Almindelige bestemmelser (artikel 1-7)

Afsnit 1 fastlægger forordningens genstand og anvendelsesområde, definitioner og præciseringer, medlemsstaternes valg med hensyn til anvendelsen af den mekanisme, der etableres i dette forslag, de nationale og regionale grænsekoordinationspunkter i medlemsstaterne og et koordinationspunkt på EU-plan.

Genstanden (**artikel 1**) er en mekanisme, hvorved der på en fælles grænseoverskridende region i en given medlemsstat kan anvendes retlige bestemmelser fra nabomedlemsstaten, hvis anvendelsen af medlemsstatens egen lovgivning ville udgøre en retlig hindring for gennemførelsen af et fælles projekt (defineret som enhver form for infrastruktur eller enhver form for tjenesteydelse af almindelig økonomisk interesse).

Mekanismen består i indgåelsen af en europæisk grænseoverskridende forpligtelse ("forpligtelsen"), der er selveffektuerende, eller en europæisk grænseoverskridende erklæring ("erklæringen"), som kræver en yderligere lovgivningsprocedure i medlemsstaten.

Den foreslåede forordnings anvendelsesområde (**artikel 2**) omfatter fælles grænseregioner langs med landgrænser. Baseret på den dokumentation, der blev indsamlet under den grænseoverskridende revision, og som beskrevet i meddelelsen om grænseregioner, rammer retlige hindringer overvejende personer, som interagerer ved landgrænser, eftersom disse passerer grænsen dagligt eller ugentligt på grund af arbejde, uddannelse, indkøb eller brug af faciliteter og tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse eller en kombination heraf.

Artikel 3 indeholder definitioner, der er nødvendige for at gennemføre forslaget til forordning, samt nogle præciseringer, navnlig med hensyn til de medlemsstater, der omfatter flere territoriale enheder med lovgivningsmæssige beføjelser, for at sikre, at alle relevante niveauer i en given medlemsstat kan, hvor det er relevant, afhjælpe retlige hindringer inden for dens kompetenceområde.

For at respektere nærhedsprincippet kan medlemsstaterne vælge den mekanisme, der er etableret i henhold til forslaget til forordning, eller fortsætte med at anvende andre effektive mekanismer til at imødegå retlige hindringer eller for visse grænsers vedkommende deltage i andre effektive mekanismer (**artikel 4**). De fleste medlemsstater vil sandsynligvis være nødt til på forhånd at vedtage lovgivning, som giver de kompetente myndigheder mulighed for at indgå en forpligtelse, som i kraft af sin indgåelse ville gøre det muligt for medlemsstaten at trække retlige bestemmelser fra nabomedlemsstaten "ind over grænsen" og således fravige anvendelsen af de "normalt" gældende nationale bestemmelser. Nogle medlemsstater tillader måske bare deres kompetente myndigheder at underskrive en erklæring, der forpligter staten til at lovgive med henblik på at fravige de "normalt" anvendte nationale bestemmelser ved hjælp af en formel retsakt. I tilfælde af en selveffektuerende forpligtelse forbliver de "normalt" gældende nationale bestemmelser i kraft, men forpligtelsen skaber en undtagelse. I tilfælde af en erklæring vil de "normalt" gældende nationale bestemmelser formelt blive ændret for at muliggøre en udtrykkelig undtagelse.

Medlemsstater, der benytter sig af mekanismen, som er etableret i henhold til forslaget til forordning, er forpligtet til at oprette nationale eller, i tilfælde af et føderalt system, regionale grænsekoordinationspunkter (**artikel 5**). Endelig indeholder **artikel 6** en liste over grænsekoordinationspunktets opgaver på EU-plan, som blev annonceret i meddelelsen om grænseregioner, og som allerede er etableret inden for Kommissionens Generaldirektorat for

Regionalpolitik og Bypolitik. For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning tillægger **artikel 7** Kommissionen gennemførelsesbeføjelser i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011¹⁸ til at oprette en database og fastlægge regler for dens vedligeholdelse, for beskyttelse af data og for den model, der skal anvendes, når oplysninger om gennemførelsen og om anvendelsen af mekanismen indgives af grænsekoordinationspunkterne. Databasen skal overholde bestemmelserne om beskyttelse af oplysninger som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001¹⁹.

Kapitel 2 - Procedure for indgåelse af en forpligtelse eller udstedelse af en erklæring (artikel 8-17)

Proceduren for indgåelse af en forpligtelse eller udstedelse af en erklæring består i udarbejdelse og indgivelse af initiativdokumentet (**artikel 8 og 9**), der udfærdiges af "initiativtager", en foreløbig analyse foretaget af den medlemsstat, som anmodes om at trække nabomedlemsstatens retlige bestemmelser "ind over grænsen" (**artikel 10 og 11**), udarbejdelse af den forpligtelse eller erklæring, der skal indgås (**artikel 12-15**), og endelig indgåelsesproceduren for forpligtelsen eller erklæringen og dennes undertegnelse af de kompetente myndigheder i begge medlemsstater (**artikel 16-17**).

Artikel 8 definerer nærmere, hvem der kan være "initiativtager": a) det offentlige eller private organ, der har ansvaret for at tage initiativ til eller både tage initiativ til og gennemføre et fælles projekt (f.eks. den virksomhed, der organiserer offentlig transport i Strasbourg, og som har planer om at forlænge en sporvognslinje over grænsen til den tyske by Kehl), eller b) en eller flere lokale eller regionale myndigheder, der er beliggende i en bestemt grænseoverskridende region, eller som udøver offentlige beføjelser i denne grænseoverskridende region (f.eks. byen Strasbourg eller den interkommunale struktur i Eurometropolen Strasbourg eller byen Kehl), eller c) et organ med eller uden status som juridisk person, oprettet med henblik på grænseoverskridende samarbejde, som befinder sig i, eller som omfatter i det mindste delvist en bestemt grænseoverskridende region, herunder europæiske grupper for territorielt samarbejde i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1082/2006, euroregioner, Euregios og lignende organer (f.eks. EGTC Eurodistrict Strasbourg-Ortenau), eller d) en organisation, som er oprettet på vegne af grænseoverskridende regioner med det formål at fremme grænseoverskridende territoriers interesser og fremme netværkssamarbejde mellem aktører og udveksling af erfaringer, som f.eks. Europæiske Grænseregioners Arbejdssamarbejde, *Mission Opérationnelle Transfrontalière* eller Central European Service for Cross-border Initiatives, eller e) flere af de enheder, der er omhandlet i litra a)-d), i fællesskab.

Initiativtageren bør udarbejde et initiativdokument, der omfatter de elementer, der er anført i **artikel 9**. Undtagelsen i forhold til den "normalt" gældende nationale lovgivning begrænses til det absolutte minimum med hensyn til det omfattede territorium og dens varighed.

De vigtigste aktører i medlemsstaterne, som anmodes om at indgå en forpligtelse eller udstede en erklæring, er den nationale respektive de regionale grænsekoordinationspunkter, der samarbejder med alle kompetente myndigheder i medlemsstaten og med deres modpart eller

¹⁸ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

¹⁹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

modparter i nabomedlemsstaten (**artikel 10 og 11**). Inden en bestemt tidsfrist skal grænsekoordinationspunktet reagere og afgøre, om der skal iværksættes en procedure til indgåelse af en forpligtelse eller udstedelse af en erklæring, om den retlige hindring er "reel", og om der er fundet en anvendelig løsning på en eller flere af de retlige hindringer. Initiativtager kan anmodes om at revidere eller supplere sit dokument (**artikel 12**).

Når initiativdokumentet anses for fuldstændigt, udarbejder grænsekoordinationspunktet et udkast til en forpligtelse eller en erklæring og når, igen inden for en bestemt tidsfrist, til enighed om teksten med den anden medlemsstat (**artikel 13-15**) for endelig at afslutte proceduren (**artikel 16-17**). Den undertegnede forpligtelse eller erklæring skal indeholde de oplysninger, der er anført i artikel 14, stk. 1. Den undertegnede forpligtelse eller erklæring skal fremsendes ikke blot til initiativtager, men også til grænsekoordinationspunktet i nabomedlemsstaten, den kompetente myndighed i egen medlemsstat, koordinationspunktet på EU-plan og den myndighed eller det organ, som den forpligtende medlemsstat har udpeget som ansvarlig for offentliggørelser (**artikel 17, stk. 2, litra e**)).

Kapitel 3 - Gennemførelse og overvågning af forpligtelser og erklæringer (artikel 18-20)

Forpligtelsen gennemføres, hvor dette er relevant, ved at ændre de eksisterende forvaltningsakter, der er baseret på den "normalt" gældende nationale lovgivning, eller ved at vedtage nye forvaltningsakter baseret på den lov, der er "trukket ind over grænsen" (**artikel 18**). Hvis flere myndigheder hver især er kompetente for forskellige aspekter af en kompleks retlig hindring, skal forpligtelsen ledsages af en tidsplan for hvert enkelt aspekt. Under overholdelse af nærhedsprincippet skal vedtagelse og fremsendelse af ændrede eller nye forvaltningsakter være underlagt den nationale lovgivning om administrative procedurer (artikel 18, stk. 5).

Erklæringen skal gennemføres gennem en eller flere indgivelser af forslag til det kompetente lovgivningsmæssige organ med henblik på at ændre den nationale lovgivning, således at den dækker de nødvendige undtagelser (**artikel 19**).

I begge tilfælde skal grænsekoordinationspunktet underrette sin modpart i den anden medlemsstat og koordinationspunktet på EU-plan, når alle planlagte trin er gennemført (artikel 18, stk. 4 og 5, og artikel 19, stk. 6 og 7).

Medlemsstaterne kan beslutte, at grænsekoordinationspunktet kan minde den kompetente myndighed om overholdelsen af de tidsfrister og tidsplaner, der er omhandlet i artikel 14, stk. 3 og artikel 18, stk. 1, og kan underrette den myndighed, der fører tilsyn med den kompetente forpligtende myndighed eller det kompetente medlem af regeringen, om overskredne tidsfrister eller tidsplaner, der er fastsat i en given forpligtelse eller erklæring (artikel 6, stk. 2, litra e)).

Medlemsstaterne bør beslutte, hvilke myndigheder der skal overvåge overholdelsen af en given forpligtelse og de ændrede bestemmelser vedtaget i medfør af en erklæring (**artikel 20**). Baseret på forvaltningsakterne bør det overvåges, at de berørte parter forpligtelser og rettigheder overholdes. Medlemsstaterne bør kunne beslutte, om denne overvågning overdrages til myndighederne i den medlemsstat, der har overført sine retlige bestemmelser, da de pågældende myndigheder er mere fortrolige med disse regler, eller om den overdrages til myndighederne i den medlemsstat, hvor de pågældende bestemmelser anvendes, da disse myndigheder er mere fortrolige med det resterende retssystem i de forpligtende medlemsstater og den lovgivning, de berørte parter er omfattet af.

Kapitel 4 - Retsbeskyttelse ved en forpligtelse eller en erklæring (artikel 21 og 22)

Ud fra erfaringer under forhandlingerne om EGTS-forordningen og som reaktion på nogle medlemsstaters specifikke betænkeligheder bør der findes en afklaring af spørgsmålet om retsbeskyttelse af personer bosat i en grænseoverskridende region, som mener sig krænkede ved handlinger eller undladelser som følge af myndighedernes anvendelse, i forbindelse med en forpligtelse eller en erklæring, af en retslig bestemmelse fra en anden medlemsstat (**artikel 21, stk. 1**).

Både for forpligtelser og erklæringer anvendes nabomedlemsstatens lovgivning i den forpligtende medlemsstat som en integreret del af dens egen lovgivning, og retsbeskyttelsen bør derfor være underlagt retsinstanser i de forpligtende medlemsstater, også når personer har deres lovlige bopæl i den overførende medlemsstat. Det samme bør gælde for domstolsprøvelse over for de medlemsstater, hvis forvaltningsakt anfægtes (**artikel 21, stk. 2**). F.eks. bør en forvaltningsakt, der tillader anvendelsen af en sporvogn på tysk territorium i henhold til fransk lov kun kunne anfægtes ved tyske retsinstanser.

Der bør anvendes en anden tilgang for domstolsprøvelse i forbindelse med overvågning af anvendelsen af en forpligtelse eller en erklæring. Hvis en myndighed fra nabomedlemsstaten (f.eks. Frankrig) har accepteret at overvåge anvendelsen af den ændrede lovgivning i Tyskland (ved at inkorporere franske bestemmelser og fravige "normalt" gældende tyske bestemmelser) og kan handle over for personer bosat i den grænseoverskridende region i eget navn, skal de kompetente retsinstanser være instanser i den medlemsstat, hvor disse personer har deres lovlige bopæl (**artikel 22, stk. 1**). Med andre ord hvis en fransk myndighed i eget navn kan vedtage en forvaltningsakt, der er rettet til en sporvognsoperatør med lovlig bopæl i Frankrig (med angivelse af, at denne sporvognsoperatør ikke har overholdt fransk lovgivning vedrørende tekniske krav til elektriske signaler på tysk territorium), så er de franske retsinstanser kompetente. Hvis den kompetente overførende myndighed imidlertid ikke kan handle i eget navn, men på vegne af den kompetente forpligtende myndighed, skal de kompetente retsinstanser være instanser i den forpligtende medlemsstat, uanset personens lovlige bopæl (**artikel 22, stk. 2**). Med andre ord hvis den franske myndighed overvåger overholdelsen af fransk ret, men forvaltningsakten er i en tysk myndigheds navn, så er tyske retsinstanser kompetente.

Kapitel 5 – Gennemførelse og afsluttende bestemmelser (artikel 23-26)

For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning, navnlig for så vidt angår udveksling af oplysninger mellem grænsekoordinationspunkterne og Kommissionen via en database, der er oprettet og vedligeholdt af Kommissionen, bør der tillægges gennemførelsesbeføjelser i overensstemmelse med lovgivningen om udvalgsproceduren. Af praktiske og koordineringsmæssige hensyn vil "Koordinationsudvalget for de Europæiske Struktur- og Investeringsfonde" være det kompetente udvalg i denne sammenhæng (**artikel 23**).

De afsluttende bestemmelser²⁰ fastsætter medlemsstaternes forpligtelse til at udarbejde de nationale bestemmelser, der er nødvendige for at sikre en effektiv anvendelse af den foreslåede forordning (**artikel 24, stk. 1**), og underrette Kommissionen senest et år efter ikrafttrædelsen af den foreslåede forordning både om nationale gennemførelsesbestemmelser og om oprettelsen af nationale eller regionale grænsekoordinationspunkter (**artikel 24, stk. 2**).

²⁰ Baseret på erfaringen med de tilsvarende bestemmelser i forordning (EF) nr. 1082/2006 (artikel 16 og 18).

Da disse bestemmelser vil præcisere de grænseregioner i en given medlemsstat, der er omfattet af mekanismen, kan Kommissionen vurdere, om medlemsstaten har valgt en anden mekanisme for grænser, der ikke er nævnt. Medlemsstaterne bør dog også udtrykkeligt informere om et sådant valg i henhold til artikel 4, men uden fastsættelse af en tidsfrist (**artikel 24, stk. 3**).

Artikel 25 fastsætter en forpligtelse for Kommissionen til at fremsende en rapport om anvendelsen af den foreslåede forordning senest fem år efter dens vedtagelse.

Anvendelsen af forordningen bør udskydes med et år efter dens ikrafttrædelse for at give medlemsstaterne et år til at vedtage deres nationale gennemførelsesbestemmelser (**artikel 26**).

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING**om en mekanisme til at imødegå retlige og administrative hindringer i en grænseoverskridende sammenhæng**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —
 under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 175,
 under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,
 efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,
 under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg²¹,
 under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget²²,
 efter den almindelige lovgivningsprocedure, og
 ud fra følgende betragtninger:

- (1) I traktatens artikel 175, stk. 3, er det fastsat, at der ud over de fonde, der er omhandlet i stk. 1 i nævnte artikel, kan vedtages særlige aktioner med henblik på at nå det mål om økonomisk og social samhørighed, der er opstillet i traktaten. En harmonisk udvikling af hele Unionens territorium og en styrkelse af den økonomiske, sociale og territoriale samhørighed forudsætter en styrkelse af det territoriale samarbejde. Med henblik herpå bør der vedtages de fornødne foranstaltninger for at forbedre betingelserne for gennemførelse af aktioner vedrørende territorielt samarbejde.
- (2) I traktatens artikel 174 anerkendes grænseregionernes udfordringer, og det fastslås, at Unionen, når den udvikler og fortsætter sin indsats for at styrke sin økonomiske, sociale og territoriale samhørighed, skal lægge særlig vægt på disse regioner. Som følge af det øgede antal af land- og søgrænser har Unionen og dens umiddelbare naboer i Den Europæiske Frihandelssammenslutning ("EFTA") 40 indre landgrænser.
- (3) I sin meddelelse "Fremme af vækst og samhørighed i EU's grænseregioner"²³ ("meddelelsen om grænseregioner") gjorde Kommissionen gældende, at den europæiske integrationsproces inden for de seneste årtier har bistået de indre grænseregioner med at udvikle sig hovedsageligt fra randområder til områder med vækst og muligheder. Fuldførelsen af det indre marked i 1992 betød en stigning i EU's produktivitet og en reduktion af omkostningerne gennem afskaffelsen af toldformaliteter, harmonisering eller gensidig anerkendelse af tekniske forskrifter og lavere priser som følge af konkurrence; samhandelen inden for Unionen er steget med 15 % inden for 10 år, og der er skabt yderligere vækst og ca. 2,5 mio. flere arbejdspladser.

²¹ Endnu ikke offentliggjort i EUT.

²² Endnu ikke offentliggjort i EUT.

²³ Meddelelse fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet - Fremme af vækst og samhørighed i EU's grænseregioner (COM(2017) 534 final af 20.9.2017).

- (4) Meddelelsen om grænseregioner har også dokumenteret den omstændighed, at der stadig findes en række juridiske barrierer i grænseregioner, især vedrørende sundhedsydelser, arbejdsmarkedslovgivning, beskatning, erhvervsudvikling og hindringer i forbindelse med forskellige administrative kulturer og nationale lovgivninger. Hverken finansiering til europæisk territorielt samarbejde eller institutionel støtte til samarbejde mellem de europæiske grupper for territorielt samarbejde (EGTS'er) er tilstrækkelig i sig selv til at imødegå disse barrierer, som udgør reelle hindringer for et effektivt samarbejde.
- (5) Siden 1990 har programmerne i henhold til målet om det europæiske territoriale samarbejde, bedre kendt som "Interreg"²⁴, støttet grænseoverskridende samarbejdsprogrammer i EU's grænseregioner, herunder også i regioner, der grænser op til EFTA-lande. Der er finansieret tusindvis af projekter og initiativer, der har bidraget til at forbedre den europæiske integration. De vigtigste resultater af Interreg-programmerne omfatter: øget tillid, bedre netværksmuligheder, bedre miljø, bedre sundhed og økonomisk vækst. Med alt fra mellemfolkelige projekter til infrastrukturinvesteringer og støtte til institutionelle samarbejdsinitiativer har Interreg gjort en reel forskel for grænseregionerne og bidraget til deres omstilling. Interreg har også støttet samarbejde om visse søgrænser. Dog er retlige hindringer langt mindre aktuelle for søgrænseregioner som følge af den fysiske umulighed for at passere grænsen dagligt eller flere gange om ugen med henblik på arbejde og uddannelse, indkøb, brug af faciliteter og tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse eller en kombination heraf eller i tilfælde af en hurtig katastrofeindsats.
- (6) Økonomisk støtte gennem Interreg til grænseoverskridende samarbejde er blevet suppleret af EGTS'erne, der er blevet oprettet siden 2006 i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1082/2006²⁵. I henhold til artikel 7, stk. 4, første afsnit, i forordning (EF) nr. 1082/2006 kan EGTS'er imidlertid ikke udøve lovgivningsmæssige beføjelser for at imødegå retlige og administrative hindringer i en grænseoverskridende sammenhæng.
- (7) Kommissionen henviser i sin meddelelse om grænseregioner blandt andre foranstaltninger til et initiativ, der blev iværksat under det luxembourgske formandskab i 2015: En række medlemsstater overvejer i øjeblikket fordelene ved et nyt instrument, som vil forenkle grænseoverskridende projekter ved på frivillig basis og med de ansvarlige kompetente myndigheders samtykke at gøre det muligt at anvende én medlemsstats bestemmelser i nabomedlemsstaten. Dette vil gælde for et enkelt projekt eller en enkelt foranstaltning af begrænset varighed, som er knyttet til en grænseregion og er iværksat af lokale og/eller regionale myndigheder.
- (8) Selv om der allerede findes en række effektive mekanismer for grænseoverskridende samarbejde på mellemstatsligt, regionalt og lokalt niveau i visse regioner af Unionen, dækker de langt fra alle EU's grænseregioner. For at supplere de eksisterende systemer, er det derfor nødvendigt at etablere en frivillig mekanisme til at imødegå retlige og administrative hindringer i alle grænseregioner ("mekanismen").
- (9) Under hensyntagen til den forfatningsmæssige og institutionelle struktur i medlemsstaterne bør anvendelsen af mekanismen være frivillig for de grænseregioner i en given medlemsstat, hvor der findes en anden effektiv mekanisme, eller hvor en

²⁴ Fem programmeringsperioder af Interreg har efterfulgt hinanden: Interreg I (1990-1993), Interreg II (1994-1999), Interreg III (2000-2006), Interreg IV (2007-2013) og Interreg V (2014-2020).

²⁵ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1082/2006 af 5. juli 2006 om oprettelse af en europæisk gruppe for territorielt samarbejde ("EGTS") (EUT L 210 af 31.7.2006, s. 19).

sådan kan etableres med nabomedlemsstaten. Den bør omfatte to mulige foranstaltninger: indgåelsen af en europæisk grænseoverskridende forpligtelse ("forpligtelsen") eller undertegnelsen af en europæisk grænseoverskridende erklæring ("erklæringen").

- (10) Forpligtelsen bør være selveffektuerende, dvs. at i henhold til indgåelsen af forpligtelsen skal visse retlige bestemmelser fra en medlemsstat anvendes på nabomedlemsstatens territorium. Det bør også accepteres, at medlemsstaterne vedtager en retsakt, der giver mulighed for indgåelse af en forpligtelse for at undgå, at national lovgivning, der formelt er vedtaget af et lovgivende organ, fraviges af en anden myndighed end dette lovgivende organ i strid med retssikkerhed og gennemsigtighed eller begge dele.
- (11) Erklæringen vil dog stadig kræve en lovgivningsprocedure i medlemsstaten. Den myndighed, der udsteder erklæringen, bør formelt angive, at den inden en bestemt tidsfrist vil udløse en lovgivningsprocedure, der er nødvendig for at ændre den normalt gældende nationale lovgivning, og anvende lovgivningen fra en nabomedlemsstat som en udtrykkelig undtagelse.
- (12) Retlige hindringer rammer overvejende personer, som interagerer ved landgrænser, eftersom disse passerer grænsen dagligt eller ugentligt. For at koncentrere virkningen af denne forordning på de regioner, der er tættest på grænsen, og som har størst mulig integration og samspil mellem nabomedlemsstater, bør denne forordning derfor gælde grænseoverskridende regioner, hvorved forstås det territorium, der er dækket af nabolande i grænseregioner i to eller flere medlemsstater på NUTS 3-regionsniveau²⁶. Dette bør ikke forhindre medlemsstaterne i også at anvende mekanismen på andre søgrænser og ydre grænser end dem, der grænser op til EFTA-lande.
- (13) Med henblik på at samordne de forskellige myndigheders opgaver, som i nogle medlemsstater omfatter nationale og regionale lovgivende organer inden for en given medlemsstat og mellem en eller flere nabomedlemsstater, bør hver medlemsstat, der vælger mekanismen, være forpligtet til at oprette et nationalt og i givet fald flere regionale grænsekoordinationspunkter og definere deres opgaver og kompetencer i de forskellige trin af mekanismen; det skal omfatte indledning, indgåelse, gennemførelse og overvågning af forpligtelser og erklæringer.
- (14) Kommissionen bør oprette et koordinationspunkt på EU-plan, som annonceret i meddelelsen om grænseregioner. Dette koordinationspunkt bør samarbejde med de forskellige nationale og, hvor det er relevant, regionale grænsekoordinationspunkter. Kommissionen bør oprette og vedligeholde en database over forpligtelser og erklæringer i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001²⁷.
- (15) Denne forordning bør fastsætte proceduren for indgåelse af en forpligtelse og udstedelse af en erklæring og udførligt beskrive de forskellige trin; udarbejdelse og indgivelse af et initiativdokument, en foreløbig analyse foretaget af den medlemsstat, som skal anvende de retlige bestemmelser fra nabomedlemsstaten, udarbejdelse af den forpligtelse eller erklæring, der skal indgås, og endelig indgåelsesproceduren både for forpligtelsen og erklæringen. De elementer, der skal dækkes af initiativdokumentet,

²⁶ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1059/2003 af 26. maj 2003 om indførelse af en fælles nomenklatur for regionale enheder (NUTS) (EUT L 154 af 21.6.2003, s. 1).

²⁷ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

udkastet og de endelige forpligtelser og erklæringer, bør også fastlægges nærmere samt de relevante tidsfrister.

- (16) Denne forordning bør især også fastlægge, hvem der kan være initiativtager til et fælles projekt. Da mekanismen forventes at forbedre gennemførelsen af fælles grænseoverskridende projekter, bør den første gruppe være organer, der kan tage initiativ til eller både tage initiativ til og gennemføre et sådant fælles projekt. Udtrykket projekt skal forstås i bred forstand og omfatte både en specifik infrastruktur eller en række aktiviteter knyttet til et bestemt territorium eller begge dele. For det andet bør en lokal eller regional myndighed, der befinder sig i en bestemt grænseoverskridende region, eller som udøver offentlige beføjelser i denne grænseoverskridende region, have beføjelse til at tage initiativ til at anvende national lovgivning, der udgør en hindring, men hvor ændringen eller fravigelsen af denne lov ligger uden for myndighedens institutionelle kompetence. For det tredje bør organer oprettet med henblik på grænseoverskridende samarbejde, som befinder sig i, eller som i det mindste delvist dækker en bestemt grænseoverskridende region, herunder EGTS'er, eller lignende organer, der har til opgave at organisere grænseoverskridende udvikling på en struktureret måde, kunne være initiativtager. Endelig bør organer, der er specialiseret i grænseoverskridende samarbejde, som også kan have kendskab til midler til effektiv imødegåelse, der anvendes i andre dele af Unionen i lignende sager, også kunne iværksætte et initiativ. Med henblik på at skabe synergi mellem organer, der er direkte berørt af hindringen, og organer, som generelt er eksperter i grænseoverskridende samarbejde, kan alle grupper iværksætte mekanismen i fællesskab.
- (17) Den vigtigste aktør i de medlemsstater, som anmodes om at indgå en forpligtelse eller udstede en erklæring, bør være den respektive nationale eller de respektive regionale grænsekoordinationspunkter, der skal samarbejde med alle kompetente myndigheder i medlemsstaten og med modparten i nabomedlemsstaten. Det bør også klart fastlægges, at grænsekoordinationspunktet kan afgøre, om en procedure, der fører til indgåelse af en forpligtelse eller udstedelse af en erklæring, skal iværksættes, eller om der allerede er fundet en løsning på en eller flere retlige hindringer, der vil kunne anvendes. På den anden side bør det også fastlægges, at den medlemsstat, hvis retlige bestemmelser skal anvendes i den anden medlemsstat, kan afvise en sådan anvendelse uden for dens territorium. Enhver afgørelse bør begrundes og meddeles.
- (18) Denne forordning bør fastlægge nærmere bestemmelser for gennemførelse, anvendelse og overvågning af de forpligtelser og erklæringer, der skal indgås og undertegnes.
- (19) Gennemførelsen af en selveffektuerende forpligtelse bør omfatte anvendelsen af en anden medlemsstats nationale bestemmelser. Dette bør betyde enten ændring af juridisk bindende forvaltningsakter, der allerede er vedtaget i overensstemmelse med "normalt" gældende national lovgivning, eller, hvis dette endnu ikke er sket, vedtagelse af nye forvaltningsakter baseret på lovgivningen i en anden medlemsstat. Hvis flere myndigheder hver især er kompetente for forskellige aspekter af en kompleks retlig hindring, bør forpligtelsen ledsages af en tidsplan for hvert enkelt aspekt. Under overholdelse af nærhedsprincippet bør vedtagelse og fremsendelse af ændrede eller nye forvaltningsakter følge den nationale lovgivning om administrative procedurer.
- (20) Gennemførelsen af erklæringer bør hovedsageligt bestå i udarbejdelse og indgivelse af et lovgivningsmæssigt forslag om ændring af den gældende nationale lovgivning eller om fravigelse heraf. Når disse ændringer eller fravigelser er vedtaget, bør de

offentliggøres og derefter gennemføres ligesom forpligtelserne gennem ændring og vedtagelse af retligt bindende forvaltningsakter.

- (21) Baseret på de retligt bindende retsakter bør det overvåges, at de berørte parter forpligtelser og rettigheder overholdes. Medlemsstaterne bør kunne beslutte, om denne overvågning overdrages til myndighederne i den medlemsstat, der har overført sine retlige bestemmelser, da de pågældende myndigheder er mere fortrolige med disse regler, eller om denne overvågning overdrages til myndighederne i den medlemsstat, hvor de pågældende bestemmelser anvendes, da disse myndigheder er mere fortrolige med det resterende retssystem i de forpligtende medlemsstater og den lovgivning, de berørte parter er omfattet af.
- (22) Beskyttelsen af fysiske personer bosat i grænseoverskridende regioner, som er direkte eller indirekte berørt af anvendelsen og overvågningen af en forpligtelse og den ændrede lovgivning i medfør af en erklæring, og som mener sig krænkede ved handlinger eller undladelser i forbindelse med anvendelsen, bør præciseres. Både for forpligtelser og erklæringer vil nabomedlemsstatens lovgivning blive anvendt i den forpligtende medlemsstat som en integreret del af dens egen lovgivning, og retsbeskyttelsen bør derfor være underlagt retsinstanser i de forpligtende medlemsstater, også når personer har deres lovlige bopæl i den overførende medlemsstat. Det samme princip bør gælde for domstolsprøvelse over for de medlemsstater, hvis forvaltningsakt anfægtes. Der bør dog anvendes en anden tilgang for domstolsprøvelse i forbindelse med overvågning af anvendelsen af en forpligtelse eller en erklæring. Når en myndighed fra den overførende medlemsstat har accepteret at overvåge anvendelsen af den forpligtende medlemsstats ændrede retlige bestemmelser og kan handle over for personer bosat i den grænseoverskridende region på vegne af myndigheder i den forpligtende medlemsstat, men i eget navn, bør de kompetente retsinstanser være instanser i den medlemsstat, hvor disse personer har deres lovlige bopæl. Hvis den kompetente overførende myndighed til gengæld ikke kan handle i eget navn, men på vegne af den kompetente forpligtende myndighed, bør de kompetente retsinstanser være instanser i den forpligtende medlemsstat, uanset personens lovlige bopæl.
- (23) Denne forordning bør fastsætte bestemmelser for gennemførelse, overvågning af dens anvendelse og for medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til deres nationale gennemførelsesbestemmelser.
- (24) For at oprette en database i henhold til artikel 8 bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser med henblik på at fastlægge regler for dens drift, beskyttelse af data og den model, der skal anvendes, når der indgives oplysninger af grænsekoordinationspunkterne om gennemførelsen og anvendelsen af mekanismen. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med rådgivningsproceduren i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011²⁸. Af praktiske og koordineringsmæssige hensyn bør "Koordinationsudvalget for de Europæiske Struktur- og Investeringsfonde" være det kompetente udvalg for vedtagelsesproceduren for gennemførelsesretsakter.
- (25) De nationale gennemførelsesbestemmelser skal specificere, hvilke grænseregioner i en given medlemsstat der er omfattet af forpligtelsen eller erklæringen. Kommissionen

²⁸ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

kan på denne baggrund vurdere, om medlemsstaten har valgt en anden mekanisme for den grænse, der ikke er nævnt.

- (26) Forordningen respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, der er anerkendt i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig retten til beskyttelse af personoplysninger (artikel 8), retten til uddannelse (artikel 14), erhvervsfriheden og retten til at arbejde (artikel 15), herunder frihed til at søge beskæftigelse, arbejde, etablere sig og levere tjenesteydelser i alle medlemsstaterne, friheden til at oprette og drive egen virksomhed (artikel 16), adgangen til social sikring og social bistand (artikel 34), adgangen til sundhedsbeskyttelse (artikel 35) og adgangen til tjenesteydelser af almen økonomisk interesse (artikel 36).
- (27) Betingelserne for territorielt samarbejde bør etableres i overensstemmelse med nærhedsprincippet i artikel 5, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union. Medlemsstaterne har iværksat individuelle, bilaterale eller endog multilaterale initiativer til at imødegå retlige grænsehindre. Disse mekanismer findes imidlertid ikke i alle medlemsstater eller for alle grænser i en given medlemsstat. Finansieringsinstrumenterne (især Interreg) og de juridiske instrumenter (især EGTS'erne), der findes på EU-plan, har hidtil ikke været tilstrækkelige til at imødegå retlige grænsehindre i hele Unionen. Målsætningerne for den foreslåede foranstaltning kan derfor ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, hverken på centralt plan eller på regionalt og lokalt plan, men kan på grund af omfanget eller virkningerne af den foreslåede handling bedre gennemføres på EU-plan. Yderligere handling fra Unionens side er derfor nødvendig.
- (28) I medfør af proportionalitetsprincippet i artikel 5, stk. 4, i TEU, bør indholdet og formen af Unionens handling ikke gå videre end nødvendigt for at nå målene i traktaterne. Anvendelsen af den særlige mekanisme, der etableres i henhold til denne forordning, er frivillig. Hvis en medlemsstat beslutter i forbindelse med en specifik grænse med en eller flere nabomedlemsstater fortsat at imødegå retlige hindringer i en specifik grænseoverskridende region i henhold til de effektive mekanismer, den har etableret på nationalt plan, eller som den har etableret formelt eller uformelt sammen med en eller flere nabomedlemsstater, er det ikke nødvendigt at vælge den mekanisme, der etableres under denne forordning. Det samme gælder, når en medlemsstat beslutter, i forbindelse med en specifik grænse med en eller flere nabomedlemsstater, at deltage i en eksisterende effektiv mekanisme, der er etableret formelt eller uformelt af en eller flere nabomedlemsstater, forudsat at deltagelse i denne mekanisme er mulig, er det heller ikke nødvendigt at vælge den mekanisme, der etableres under denne forordning. Denne forordning går derfor ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå målsætningerne for de grænseoverskridende regioner, hvor medlemsstaterne ikke har effektive mekanismer til at imødegå retlige hindringer —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

Almindelige bestemmelser

Artikel 1

Genstand

1. Ved denne forordning indføres der en mekanisme, der tillader en medlemsstat for en grænseoverskridende region at anvende retlige bestemmelser fra en anden medlemsstat, hvis anvendelsen af retlige bestemmelser fra førstnævnte medlemsstat vil udgøre en retlig hindring, der vil hæmme gennemførelsen af et fælles projekt ("mekanismen").
2. Mekanismen omfatter en eller flere af følgende foranstaltninger:
 - a) indgåelsen af en europæisk grænseoverskridende forpligtelse, der er selveffektuerende
 - b) udstedelse af en europæisk grænseoverskridende erklæring, som vil kræve en lovgivningsprocedure i medlemsstaten.
3. I denne forordning fastsættes der også bestemmelser om
 - a) organisationen af og opgaverne under grænsekoordinationspunkterne i medlemsstaterne
 - b) Kommissionens koordinerende rolle med hensyn til mekanismen
 - c) den retlige beskyttelse af personer bosat i en grænseoverskridende region for så vidt angår mekanismen.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på grænseoverskridende regioner som defineret i artikel 3, nr. 1).
2. Hvis en medlemsstat består af flere territoriale enheder med lovgivningsmæssige beføjelser, finder denne forordning også anvendelse på disse territoriale enheder, herunder på deres respektive myndigheder eller retlige bestemmelser.

Artikel 3

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) "grænseoverskridende region": et territorium dækket af nabogrænseregioner langs med landgrænser i to eller flere medlemsstater på NUTS 3-regionsniveau
- 2) "fælles projekt": enhver infrastruktur med en virkning i en bestemt grænseoverskridende region eller enhver tjenesteydelse af almen økonomisk interesse, som leveres i en bestemt grænseoverskridende region
- 3) "retlig bestemmelse": enhver retlig eller administrativ bestemmelse, regel eller administrativ praksis, der gælder for et fælles projekt, uanset om den er vedtaget eller gennemført af et lovgivende eller et udøvende organ

- 4) "retlig hindring": enhver retlig bestemmelse om planlægning, udvikling, ansættelse af personale, finansiering eller drift af et fælles projekt, der hindrer det iboende potentiale i en grænseregions interaktion på tværs af grænserne
- 5) "initiativtager": den aktør, som identificerer den retlige hindring og udløser mekanismen ved at indgive et initiativdokument
- 6) "initiativdokument": det dokument, der er udarbejdet af en eller flere initiativtagere, og som udløser mekanismen
- 7) "den forpligtende medlemsstat": den medlemsstat, på hvis territorium en eller flere retlige bestemmelser fra en overførende medlemsstat vil finde anvendelse under en given europæisk grænseoverskridende forpligtelse ("forpligtelsen") eller en europæisk grænseoverskridende erklæring ("erklæringen"), eller hvor der i mangel af passende retlige bestemmelser vil blive etableret en juridisk ad hoc-løsning
- 8) "den overførende medlemsstat": den medlemsstat, hvis retlige bestemmelser vil finde anvendelse i den forpligtende medlemsstat under en given forpligtelse eller erklæring
- 9) "kompetent forpligtende myndighed": den myndighed i den forpligtende medlemsstat, der har kompetence til at acceptere anvendelsen af de retlige bestemmelser fra den overførende medlemsstat på sit territorium under en given forpligtelse, eller i tilfælde af en erklæring til at forpligte sig til at indlede den lovgivningsprocedure, der er nødvendig for at fravige nationale retlige bestemmelser
- 10) "kompetent overførende myndighed": den myndighed i den overførende medlemsstat, der har kompetence til at vedtage de retlige bestemmelser, som vil finde anvendelse i den forpligtende medlemsstat, og anvende disse på sit eget territorium eller begge dele
- 11) "anvendelsesområde": det område i den forpligtende medlemsstat, hvor den overførende medlemsstats retlige bestemmelser eller en juridisk ad hoc-løsning finder anvendelse.

Artikel 4

Medlemsstaternes muligheder for at imødegå retlige hindringer

1. Medlemsstaten vælger enten at anvende mekanismen eller anvende de eksisterende metoder til at imødegå retlige hindringer, der hæmmer gennemførelsen af et fælles projekt i grænseoverskridende regioner ved en bestemt grænse med én eller flere nabomedlemsstater.
2. En medlemsstat kan endvidere i forbindelse med en bestemt grænse med en eller flere nabomedlemsstater beslutte at deltage i en eksisterende effektiv metode, der er etableret formelt eller uformelt af én eller flere nabomedlemsstater.
3. Medlemsstaterne kan også anvende mekanismen i grænseoverskridende regioner på søgrænser eller i grænseoverskridende regioner mellem en eller flere medlemsstater og et eller flere tredjelande eller et eller flere oversøiske lande og territorier.
4. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om enhver beslutning, der træffes i henhold til denne artikel.

Artikel 5
Grænsekoordinationspunkter

1. Hvis en medlemsstat vælger at anvende mekanismen, opretter den et eller flere grænsekoordinationspunkter på en af følgende måder ved at:
 - a) udpege et grænseoverskridende koordinationspunkt som et særskilt organ på nationalt eller regionalt niveau eller på begge niveauer
 - b) oprette et grænsekoordinationspunkt inden for en eksisterende myndighed eller et eksisterende organ på nationalt eller regionalt niveau
 - c) overdrage yderligere opgaver til en egnet myndighed eller til et egnet organ som nationalt eller regionalt grænsekoordinationspunkt.
2. Forpligtende og overførende medlemsstater fastsætter ligeledes:
 - a) om det er grænsekoordinationspunktet eller en kompetent forpligtende eller overførende myndighed, der kan indgå og undertegne en forpligtelse og beslutte, hvilken gældende national lov der skal fraviges fra datoen for ikrafttrædelsen af denne forpligtelse, eller
 - b) om det er grænsekoordinationspunktet eller en kompetent forpligtende eller overførende myndighed, der kan undertegne en erklæring, og formelt anføre deri, at den kompetente forpligtende myndighed træffer de nødvendige forholdsregler med hensyn til retsakter eller andre retsforskrifter, der skal vedtages af kompetente lovgivende organer i den pågældende medlemsstat inden for en bestemt tidsfrist.
3. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de udpegede grænsekoordinationspunkter senest ved begyndelsesdatoen for anvendelsen af denne forordning.

Artikel 6
Grænsekoordinationspunkternes opgaver

1. Hvert grænsekoordinationspunkt har som minimum til opgave at:
 - a) gennemføre den procedure, der er fastsat i artikel 10 og 11
 - b) koordinere udarbejdelsen, undertegnelsen, gennemførelsen og overvågningen af alle forpligtelser og erklæringer vedrørende sin medlemsstats territorium
 - c) oprette og vedligeholde en database over alle grænsekoordinationspunkter vedrørende sin medlemsstats territorium
 - d) samarbejde, i det omfang de findes, med grænsekoordinationspunkterne i nabomedlemsstaten eller -staterne og med grænsekoordinationspunkterne i andre territoriale enheder, der har lovgivningsmæssige beføjelser, i koordinationspunktets egen medlemsstat eller i en anden medlemsstat
 - e) samarbejde med Kommissionen, og
 - f) støtte Kommissionen for så vidt angår dennes database over forpligtelser og erklæringer.
2. Hver medlemsstat eller hver territorial enhed med lovgivningsmæssige beføjelser i denne medlemsstat kan beslutte at pålægge det relevante grænsekoordinationspunkt:

- a) i givet fald at indgå forpligtelser eller færdiggøre erklæringer i henhold til artikel 16, stk. 2 og artikel 17, stk. 2
 - b) efter anmodning fra en bestemt initiativtager, at støtte denne initiativtager, bl.a. ved at identificere den kompetente forpligtende myndighed i den samme medlemsstat eller den kompetente overførende myndighed i en anden medlemsstat
 - c) efter anmodning fra en bestemt kompetent forpligtende myndighed, som befinder sig i en anden medlemsstat uden eget grænsekoordinationspunkt, at foretage en foreløbig analyse af et initiativdokument
 - d) at overvåge gennemførelsen af alle forpligtelser og erklæringer vedrørende sin medlemsstats territorium
 - e) at minde den kompetente forpligtende myndighed om at overholde de tidsfrister, der er fastsat i en given forpligtelse eller erklæring, og anmode om svar inden for en bestemt tidsfrist
 - f) at underrette den myndighed, der fører tilsyn med den kompetente forpligtende myndighed, om eventuelle overskredne tidsfrister som fastsat i en given forpligtelse eller erklæring.
3. Hvis mindst én af flere retlige hindringer vedrører et spørgsmål om lovgivningsmæssig kompetence på nationalt plan, påtager det nationale grænsekoordinationspunkt sig de opgaver, der er fastsat i artikel 9-17, og koordinerer med det eller de relevante regionale grænsekoordinationspunkter i den samme medlemsstat, medmindre medlemsstaten har besluttet, at de opgaver, der er fastsat i artikel 14-17, overdrages til en kompetent forpligtende myndighed på nationalt plan.
 4. Hvis ingen af de retlige hindringer vedrører et spørgsmål om lovgivningsmæssig kompetence på nationalt plan, påtager det regionale grænsekoordinationspunkt sig de opgaver, der er fastsat i artikel 9-17, og koordinerer med det eller de øvrige relevante regionale grænsekoordinationspunkter i den samme medlemsstat, i tilfælde hvor et fælles projekt vedrører mere end en territorial enhed, medmindre medlemsstaten har besluttet, at de opgaver, der er fastsat i artikel 14-17, overdrages til et nationalt grænsekoordinationspunkt. Det pågældende kompetente regionale grænsekoordinationspunkt holder det nationale grænsekoordinationspunkt underrettet om enhver procedure i forbindelse med en forpligtelse eller en erklæring.

Artikel 7

Kommissionens koordineringsopgaver

1. Kommissionen varetager følgende koordineringsopgaver:
 - a) samarbejde med grænsekoordinationspunkterne
 - b) offentliggørelse og ajourføring af en liste over alle nationale og regionale grænsekoordinationspunkter
 - c) oprettelse og vedligeholdelse af en database over alle forpligtelser og erklæringer.
2. Kommissionen vedtager en gennemførelsesretsakt med hensyn til driften af den database, der er omhandlet i stk. 1, litra c), og de formularer, der skal anvendes, når der indgives oplysninger af grænsekoordinationspunkterne om gennemførelsen og

anvendelsen af mekanismen. Denne gennemførelsesretsakt vedtages efter rådgivningsproceduren i artikel 23, stk. 2.

KAPITEL II

Procedure for indgåelse og undertegnelse af en forpligtelse og for undertegnelse af en erklæring

Artikel 8

Udarbejdelse og indgivelse af initiativdokumentet

1. Initiativtager identificerer den retlige hindring med hensyn til planlægning, udvikling, ansættelse af personale, finansiering eller drift af et fælles projekt.
2. Initiativtager har en af følgende former:
 - a) det offentlige eller private organ, der har ansvaret for at tage initiativ til eller både tage initiativ til og gennemføre det fælles projekt
 - b) en eller flere lokale eller regionale myndigheder, der befinder sig i en bestemt grænseoverskridende region, eller som udøver offentlige beføjelser i denne grænseoverskridende region
 - c) et organ med eller uden status som juridisk person, oprettet med henblik på grænseoverskridende samarbejde, som befinder sig i, eller som omfatter i det mindste delvist en bestemt grænseoverskridende region, herunder europæiske grupper for territorielt samarbejde i henhold til forordning (EF) nr. 1082/2006, euroregioner, Euregios og lignende organer
 - d) en organisation, som er oprettet på vegne af grænseoverskridende regioner med det formål at fremme grænseoverskridende territoriers interesser og fremme netværkssamarbejde mellem aktører og udveksling af erfaringer, som f.eks. Europæiske Grænseregioners Arbejdsfællesskab, *Mission Opérationnelle Transfrontalière* eller Central European Service for Cross-border Initiatives, eller
 - e) flere af de enheder, der er omhandlet i litra a)-d), i fællesskab.
3. Initiativtager udarbejder et initiativdokument i overensstemmelse med artikel 9.
4. Initiativtager indgiver initiativdokumentet for det kompetente grænsekoordinationspunkt i den forpligtende medlemsstat og fremsender en kopi til det kompetente grænsekoordinationspunkt i den overførende medlemsstat.

Artikel 9

Initiativdokumentets indhold

1. Initiativdokumentet indeholder som minimum følgende elementer:
 - a) en beskrivelse af det fælles projekt og dets baggrund, den dertil svarende retlige hindring i den forpligtende medlemsstat og begrundelsen for at imødegå den retlige hindring
 - b) en liste over de specifikke retlige bestemmelser i den overførende medlemsstat, der imødegår de retlige hindringer eller, hvis der ikke findes passende retlige bestemmelser, et forslag til en juridisk ad hoc-løsning

- c) en begrundelse for anvendelsesområdet
 - d) den formodede varighed eller, hvor det er behørigt begrundet, oplysninger om ubegrænset varighed
 - e) en liste over den eller de kompetente forpligtende myndigheder
 - f) en liste over den eller de kompetente overførende myndigheder.
2. Anvendelsesområdet begrænses til det minimum, der er nødvendigt for at sikre en effektiv gennemførelse af det fælles projekt.

Artikel 10

Foreløbig analyse af initiativdokumentet foretaget af den forpligtende medlemsstat

1. Det kompetente grænsekoordinationspunkt analyserer initiativdokumentet. Det samarbejder med alle kompetente forpligtende myndigheder og med det nationale eller i givet fald andre regionale grænsekoordinationspunkter i den forpligtende medlemsstat og med det nationale grænsekoordinationspunkt i den overførende medlemsstat.
2. Senest tre måneder efter modtagelsen af initiativdokumentet iværksætter det kompetente grænsekoordinationspunkt et eller flere af følgende tiltag, som fremsendes skriftligt til initiativtager:
 - a) underretter initiativtager om, at initiativdokumentet er udarbejdet i overensstemmelse med artikel 9 og derfor er gyldigt
 - b) anmoder om nødvendigt om indgivelse af et revideret initiativdokument eller yderligere specifikke oplysninger, samtidig med at det præciseres, hvorfor og i hvilket aspekt initiativdokumentet ikke betragtes som tilstrækkeligt
 - c) underretter initiativtager om sin vurdering af, at der ikke foreligger nogen retlig hindring, og angiver samtidig årsagerne hertil og henviser også til midlerne til domstolsprøvelse af denne afgørelse i henhold til den nationale lovgivning i den forpligtende medlemsstat
 - d) underretter initiativtager om sin vurdering af, at den retlige hindring består af ét af de tilfælde, der er anført i artikel 12, stk. 4, og beskriver den forpligtende myndigheds forpligtelse til at ændre eller tilpasse denne retlige hindring
 - e) underretter initiativtager om sin vurdering af, at den retlige hindring består af en af de situationer, der er omhandlet i artikel 12, stk. 4, og begrundet afslaget på at ændre eller tilpasse denne retlige hindring og henviser til midlerne til domstolsprøvelse af denne afgørelse i henhold til den nationale lovgivning i den forpligtende medlemsstat
 - f) forpligter sig over for initiativtager til at imødegå den eller de retlige hindringer inden for seks måneder, enten ved at undertegne en forpligtelse med grænsekoordinationspunktet i den overførende medlemsstat eller med den kompetente overførende myndighed, der er udpeget af den overførende medlemsstat, eller ved at foreslå en juridisk ad hoc-løsning inden for den forpligtende medlemsstats lovgivning.
3. I behørigt begrundede tilfælde kan den kompetente forpligtende myndighed forlænge den tidsfrist, der er omhandlet i stk. 2, litra f), en gang med op til højst seks måneder og underrette initiativtager og den overførende medlemsstat herom, samtidig med at det begrundes skriftligt.

Artikel 11

Foreløbig analyse af initiativdokumentet foretaget af den overførende medlemsstat

Ved modtagelsen af et initiativdokument skal det kompetente grænsekoordinationspunkt i den overførende medlemsstat også udføre de opgaver, der er anført i artikel 10, stk. 2, og kan sende sin foreløbige reaktion til det kompetente grænsekoordinationspunkt i den forpligtende medlemsstat.

Artikel 12

Opfølgning på den foreløbige analyse af initiativdokumentet

1. Hvis det kompetente grænsekoordinationspunkt i den forpligtende medlemsstat anmoder om et revideret initiativdokument eller yderligere specifikke oplysninger, foretager det en analyse af det reviderede initiativdokument eller de yderligere specifikke oplysninger eller begge dele og iværksætter tiltag senest tre måneder efter modtagelsen heraf, som om initiativdokumentet blev indgivet for første gang.
2. Hvis det kompetente grænsekoordinationspunkt i den forpligtende medlemsstat mener, at det reviderede initiativdokument stadig ikke er udarbejdet i overensstemmelse med artikel 10, eller at de yderligere specifikke oplysninger stadig ikke er tilstrækkelige, underretter det senest tre måneder efter modtagelsen af det reviderede initiativdokument skriftligt initiativtager om sin beslutning om at bringe proceduren til ophør. Denne beslutning skal være behørigt begrundet.
3. Hvis analysen foretaget af det kompetente grænsekoordinationspunkt i den forpligtende medlemsstat eller den kompetente forpligtende myndighed konkluderer, at den retlige hindring som beskrevet i initiativdokumentet er baseret på en misforståelse eller en fejlfortolkning af den relevante lovgivning eller på manglen på tilstrækkelige oplysninger om den relevante lovgivning, afsluttes proceduren ved at underrette initiativtager om vurderingen af, at der ikke foreligger nogen retlig hindring.
4. Hvis den retlige hindring kun består i en administrativ bestemmelse, regel eller administrativ praksis i den forpligtende medlemsstat eller en administrativ bestemmelse, regel eller administrativ praksis, der klart adskiller sig fra en bestemmelse, der er vedtaget efter en lovgivningsprocedure, og derfor kan ændres eller tilpasses uden en lovgivningsprocedure, meddeler den kompetente forpligtende myndighed skriftligt initiativtager sin vilje til eller afvisning af at ændre eller tilpasse den relevante administrative bestemmelse, regel eller administrative praksis inden for otte måneder.
5. I behørigt begrundede tilfælde kan den kompetente forpligtende myndighed forlænge den tidsfrist, der er omhandlet i stk. 4, en gang med op til højst otte måneder og underretter initiativtager og den overførende medlemsstat herom, samtidig med at det begrundes skriftligt.

Artikel 13

Udarbejdelse af udkastet til forpligtelsen eller erklæringen

Grænsekoordinationspunktet eller den kompetente forpligtende myndighed i den forpligtende medlemsstat udarbejder på basis af initiativdokumentet et udkast til en forpligtelse eller til en erklæring i overensstemmelse med artikel 14.

Artikel 14

Indholdet af udkastet til forpligtelsen eller erklæringen

1. Udkastet til forpligtelsen indeholder som minimum følgende elementer:
 - a) beskrivelsen af det fælles projekt og dets baggrund, den dertil svarende retlige hindring og begrundelsen for at imødegå den retlige hindring
 - b) listen over den eller de særlige retlige bestemmelser, der udgør den retlige hindring, og som derfor ikke skal gælde for det fælles projekt
 - c) anvendelsesområdet
 - d) varigheden af anvendelsen og en begrundelse for denne varighed
 - e) den eller de kompetente forpligtende myndigheder
 - f) den særlige retlige bestemmelser fra den overførende medlemsstat, som skal gælde for det fælles projekt
 - g) forslaget til en juridisk ad hoc-løsning, hvis der ikke findes nogen relevant retlig bestemmelse i den overførende medlemsstats retssystem
 - h) den eller de kompetente forpligtende myndigheder
 - i) den eller de myndigheder fra den forpligtende medlemsstat, der er ansvarlig for gennemførelse og overvågning
 - j) den eller de myndigheder fra den overførende medlemsstat, der foreslås udpeget i fællesskab til gennemførelse og overvågning
 - k) datoen for dens ikrafttrædelse.

Datoen for dens ikrafttrædelse, der er omhandlet i litra k), er enten den dato, hvor den sidste af de to grænsekoordinationspunkter eller den sidste af de kompetente myndigheder har underskrevet, eller datoen for meddelelsen til initiativtager.

2. I tilgift til de elementer, der er omhandlet i stk. 1, indeholder udkastet til forpligtelsen også datoen for dens anvendelse, som kan
 - a) fastsættes til samme dato som datoen for dens ikrafttrædelse
 - b) fastsættes med tilbagevirkende kraft
 - c) udskydes til et senere tidspunkt i fremtiden.

3. I tilgift til de i stk. 1 omhandlede elementer indeholder udkastet til en erklæring en formel angivelse af, inden hvilken eller hvilke datoer de enkelte kompetente forpligtende myndigheder senest skal indgive et formelt forslag for det respektive lovgivende organ med henblik på en ændring af den nationale lovgivning i overensstemmelse hermed.

Den dato, der er omhandlet i første afsnit, må ikke være senere end tolv måneder efter udstedelsen af erklæringen.

Artikel 15

Videresendelse af udkastet til forpligtelsen eller erklæringen

1. Når den kompetente myndighed har udarbejdet udkastet til forpligtelsen eller erklæringen, videresender den udkastet til det kompetente grænsekoordinationspunkt i den forpligtende medlemsstat:

- a) senest tre måneder efter at have fremsendt oplysninger i henhold til artikel 10, stk. 2, eller artikel 12, stk. 1 og 2
 - b) senest inden for otte måneder, jf. artikel 12, stk. 4 og 5.
2. Når det kompetente grænsekoordinationspunkt i den forpligtende medlemsstat har udarbejdet udkastet til forpligtelsen eller erklæringen eller, når det har modtaget udkastet fra den kompetente forpligtende myndighed, fremsender det udkastet til det kompetente grænsekoordinationspunkt i den overførende medlemsstat inden for tidsfristerne i stk. 1, litra a) eller b).
3. I begge tilfælde fremsendes der ligeledes en kopi til orientering til initiativtager.

Artikel 16

Den overførende medlemsstats opgaver med hensyn til at indgå og undertegne forpligtelsen eller undertegne erklæringen

1. Det kompetente grænsekoordinationspunkt i den overførende medlemsstat gennemgår udkastet til forpligtelsen eller erklæringen, der modtages i henhold til artikel 15, og iværksætter senest tre måneder efter modtagelsen af udkastet og efter høring af de kompetente overførende myndigheder et eller flere af følgende tiltag:
- a) erklærer sig enig i udkastet til forpligtelsen eller erklæringen, undertegner to originaleksemplarer og returnerer det ene til det kompetente grænsekoordinationspunkt i den forpligtende medlemsstat
 - b) erklærer sig enig i udkastet til forpligtelsen eller erklæringen, og korrigerer eller supplerer de oplysninger, der er omhandlet i artikel 14, stk. 1, litra f) og h), undertegner to originaleksemplarer af det reviderede udkast til forpligtelsen eller erklæringen og returnerer det ene til det kompetente grænsekoordinationspunkt i den forpligtende medlemsstat
 - c) afslår at undertegne udkastet til forpligtelsen eller erklæringen og videresender en detaljeret begrundelse til det kompetente grænsekoordinationspunkt i den forpligtende medlemsstat
 - d) afslår at undertegne udkastet til forpligtelsen eller erklæringen og returnerer et ændret udkast til det kompetente grænsekoordinationspunkt i den forpligtende medlemsstat vedrørende de oplysninger, der er omhandlet i artikel 14, stk. 1, litra c), d) og, hvis det er relevant, litra g), og, for så vidt angår udkastet til forpligtelsen, de oplysninger, der er omhandlet i artikel 14, stk. 2, sammen med en begrundelse for ændringerne.
2. I medlemsstater, hvor det er den kompetente overførende myndighed, der undertegner en forpligtelse eller erklæring, fremsender det kompetente grænsekoordinationspunkt i den overførende medlemsstat i henhold til stk. 1, litra a) og b), de to originaleksemplarer undertegnet af den kompetente overførende myndighed.
3. Når den overførende medlemsstat erklærer sig enig i at undertegne en forpligtelse eller en erklæring i overensstemmelse med stk. 1, litra a) eller b), bekræfter eller afviser den desuden udtrykkeligt, at den eller de kompetente myndigheder, der foreslås udpeget i fællesskab til gennemførelse og overvågning af forpligtelsen eller erklæringen i henhold til artikel 14, stk. 1, litra j), påtager sig disse opgaver, som skal udføres i anvendelsesområdet.

Den forpligtende medlemsstats opgaver med hensyn til at indgå og undertegne forpligtelsen eller undertegne erklæringen

1. Det kompetente grænsekoordinationspunkt i den forpligtende medlemsstat behandler svaret fra det kompetente grænsekoordinationspunkt i den overførende medlemsstat og iværksætter senest en måned efter modtagelsen et eller flere af følgende tiltag, der fremsendes skriftligt til den kompetente overførende myndighed:
 - a) for så vidt angår stk. 2, litra a), færdiggør det forpligtelsen eller erklæringen, undertegner to originaleksemplarer og returnerer det ene til det kompetente grænsekoordinationspunkt i den overførende medlemsstat med henblik på undertegnelse
 - b) for så vidt angår stk. 2, litra b), ændrer det forpligtelsen eller erklæringen vedrørende de oplysninger i udkastet til forpligtelsen eller erklæringen, der er omfattet af artikel 14, stk. 1, litra f) og h), i overensstemmelse hermed, færdiggør forpligtelsen eller erklæringen, undertegner to originaleksemplarer og returnerer det ene til det kompetente grænsekoordinationspunkt i den overførende medlemsstat med henblik på undertegnelse
 - c) for så vidt angår stk. 2, litra c), underretter det initiativtager og Kommissionen, og tilføjer samtidig begrundelsen som anført af den kompetente overførende myndighed
 - d) for så vidt angår stk. 2, litra d), behandler det ændringerne og fortsætter enten som under litra b) eller iværksætter endnu en procedure i henhold til artikel 9 og redegør for, hvorfor alle eller nogle af ændringerne ikke kunne godtages af den kompetente forpligtende myndighed.
2. Efter modtagelse af forpligtelsen eller erklæringen, der også er undertegnet af det kompetente grænsekoordinationspunkt eller den kompetente overførende myndighed i tilfælde af stk. 1, litra a) eller b), eller, hvis det kompetente grænsekoordinationspunkt i den overførende medlemsstat har reageret positivt under den anden procedure i medfør af stk. 1, litra d), sørger det kompetente grænsekoordinationspunkt i den forpligtende medlemsstat for at:
 - a) fremsende den endelige forpligtelse eller erklæring til initiativtager
 - b) fremsende det andet originaleksemplar til det kompetente grænsekoordinationspunkt i den overførende medlemsstat
 - c) fremsende en kopi til alle kompetente forpligtende myndigheder
 - d) fremsende en kopi til koordinationspunktet på EU-plan og
 - e) anmode det kompetente organ i den forpligtende medlemsstat, der er ansvarlig for offentliggørelser, om at offentliggøre forpligtelsen eller erklæringen.

KAPITEL III

Gennemførelse og overvågning af forpligtelser eller erklæringer

Artikel 18

Gennemførelse af forpligtelsen

1. Oplysninger, der er omhandlet i artikel 17, stk. 2, litra c), og fremsendt til alle kompetente forpligtende myndigheder, ledsages af en tidsplan, ifølge hvilken enhver af disse myndigheder i givet fald ændrer enhver forvaltningsakt, der er vedtaget i henhold til gældende lovgivning vedrørende det fælles projekt, og vedtager enhver forvaltningsakt, der er nødvendig for at anvende forpligtelsen på det fælles projekt med henblik på anvendelse af den retlige bestemmelse fra den overførende medlemsstat eller en juridisk ad hoc-løsning.
2. En kopi af tidsplanen fremsendes til det nationale grænsekoordinationspunkt og i givet fald til de regionale grænsekoordinationspunkter i den forpligtende medlemsstat.
3. Enhver forvaltningsakt som omhandlet i stk. 1 vedtages og meddeles initiativtager, navnlig det offentlige eller private organ, der har ansvaret for at tage initiativ til eller både tage initiativ til og gennemføre et fælles projekt, i overensstemmelse med den nationale lov, der finder anvendelse på sådanne forvaltningsakter.
4. Når alle forvaltningsakter med hensyn til et givet fælles projekt er vedtaget, underretter grænsekoordinationspunktet i den forpligtende medlemsstat grænsekoordinationspunktet i den overførende medlemsstat og koordinationspunktet på EU-plan.
5. Grænsekoordinationspunktet i den overførende medlemsstat underretter i givet fald de kompetente overførende myndigheder.

Artikel 19

Gennemførelse af erklæringen

1. Hver enkelt kompetent forpligtende myndighed, der er nævnt i en erklæring i henhold til artikel 14, stk. 3, indgiver senest den dato, der er anført i den undertegnede erklæring, et formelt forslag for det respektive lovgivende organ med henblik på ændring af de nationale retlige bestemmelser i overensstemmelse hermed.
2. Hvis tidsfristen i den undertegnede erklæring ikke kan overholdes, navnlig på grund af forstående valg til det kompetente lovgivende organ, underretter den kompetente forpligtende myndighed skriftligt initiativtager og det kompetente grænsekoordinationspunkt i både den forpligtende og overførende medlemsstat.
3. Når et formelt forslag er blevet indgivet for det respektive lovgivende organ, holder den respektive kompetente forpligtende myndighed løbende initiativtager og det kompetente grænsekoordinationspunkt i både den forpligtende og overførende medlemsstat skriftligt underrettet om overvågningen i det respektive lovgivende organ, og det hver sjette måned efter datoen for den formelle indgivelse.
4. Efter ikrafttrædelsen af den lovgivningsmæssige ændringsretsakt eller dennes offentliggørelse i det officielle lovtidende eller begge dele, ændrer hver kompetent forpligtende myndighed enhver forvaltningsakt, der er vedtaget i henhold til gældende national lov, med hensyn til det fælles projekt og vedtager enhver

forvaltningsakt, der er nødvendig for at anvende de ændrede retlige bestemmelser på det fælles projekt.

5. Enhver forvaltningsakt som omhandlet i stk. 4 vedtages og meddeles initiativtager, navnlig det offentlige eller private organ, der har ansvaret for at tage initiativ til eller både tage initiativ til og gennemføre et fælles projekt, i overensstemmelse med den nationale lov, der finder anvendelse på sådanne forvaltningsakter.
6. Når alle forvaltningsakter med hensyn til et givet fælles projekt er vedtaget, underretter grænsekoordinationspunktet i den forpligtende medlemsstat grænsekoordinationspunktet i den overførende medlemsstat og koordinationspunktet på EU-plan.
7. Grænsekoordinationspunktet i den overførende medlemsstat underretter i givet fald de kompetente overførende myndigheder.

Artikel 20

Overvågning af forpligtelser og erklæringer

1. Baseret på de forvaltningsakter, der er omhandlet i artikel 18, stk. 1 og artikel 19, stk. 4, beslutter den forpligtende og den overførende medlemsstat, om overvågningen af anvendelsen af en forpligtelse eller af den ændrede nationale lovgivning i medfør af en erklæring skal overdrages til myndighederne i den overførende medlemsstat, navnlig som følge af deres ekspertise med de overførte retslige bestemmelser, eller til myndighederne i den forpligtende medlemsstat.
2. Hvis overvågningen af anvendelsen af de overførte retlige bestemmelser overdrages til myndighederne i den overførende medlemsstat, træffer den forpligtende medlemsstat afgørelse efter aftale med de overførende medlemsstater om, hvorvidt myndighederne i den overførende medlemsstat udfører overvågningen af en af de berørte parter på vegne af myndighederne i den forpligtende medlemsstat og i deres navn eller på deres vegne, men i eget navn.

KAPITEL IV

Retsbeskyttelse i forbindelse med anvendelse og overvågning af forpligtelser og erklæringer

Artikel 21

Retsbeskyttelse i forbindelse med anvendelse af en forpligtelse og en erklæring

1. Enhver person, som er bosat på det territorium, der er omfattet af en forpligtelse eller en erklæring, eller som uden at være bosat på det pågældende territorium er bruger af en tjenesteydelse af almen økonomisk interesse, der leveres på dette territorium ("person bosat i en grænseoverskridende region"), og som mener sig krænket ved handlinger eller undladelser i forbindelse med anvendelsen af en retlig bestemmelse fra en overførende medlemsstat i medfør af en forpligtelse eller en erklæring, har ret til domstolsprøvelse for retsinstanser i den forpligtende medlemsstat.
2. De kompetente retsinstanser med hensyn til domstolsprøvelse af enhver forvaltningsakt vedtaget i henhold til artikel 18, stk. 3, og artikel 19, stk. 5, skal dog udelukkende være retsinstanser i den medlemsstat, hvis myndigheder udstedte forvaltningsakten.

3. Intet i denne forordning er til hinder for, at personer kan gøre brug af deres nationale forfatningsmæssige klageadgang over for myndigheder, som er parter i en forpligtelse, for så vidt angår:
- a) administrative afgørelser om aktiviteter, der udføres i henhold til en forpligtelse
 - b) adgang til tjenesteydelser på deres eget sprog og
 - c) adgang til oplysninger.
- I sådanne tilfælde ligger kompetencen hos de kompetente retsinstanser i de medlemsstater, i henhold til hvis forfatning der er klageadgang.

Artikel 22

Retsbeskyttelse i forbindelse med overvågning af forpligtelser og erklæringer

1. Når den kompetente overførende myndighed har accepteret at overvåge anvendelsen af de retlige bestemmelser fra den overførende medlemsstat på det relevante område og kan handle i sit eget navn over for personer bosat i den grænseoverskridende region i den forpligtende medlemsstat, er de kompetente retsinstanser med hensyn til domstolsprøvelse af enhver handling eller undladelse foretaget af denne myndighed retsinstanserne i den medlemsstat, hvor disse personer har deres lovlige bopæl.
2. Når den kompetente overførende myndighed har accepteret at overvåge anvendelsen af de retlige bestemmelser fra den forpligtende medlemsstat på dennes territorium, men ikke kan handle i sit eget navn over for personer bosat i den grænseoverskridende region, er de kompetente retsinstanser med hensyn til domstolsprøvelse af enhver handling eller undladelse foretaget af denne myndighed retsinstanserne i den forpligtende medlemsstat, herunder også for personer, som har deres lovlige bopæl i den overførende medlemsstat.

KAPITEL V

Afsluttende bestemmelser

Artikel 23

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af Koordinationsudvalget for de Europæiske Struktur- og Investeringsfonde, der er oprettet i henhold til artikel 108, stk. 1, i forordning (EU) [den nye forordning om fælles bestemmelser]. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 4 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

Artikel 24

Gennemførelsesbestemmelser i medlemsstaterne

1. Medlemsstaterne træffer passende bestemmelser for at sikre en effektiv anvendelse af denne forordning.

2. Senest ved begyndelsesdatoen for anvendelsen af denne forordning underretter medlemsstaterne Kommissionen om eventuelle bestemmelser, der er vedtaget i henhold til stk. 1.
3. Kommissionen offentliggør de oplysninger, den modtager fra medlemsstaterne.

Artikel 25

Rapportering

Senest dd mm åååå [*dvs. den 1. i den måned, der følger efter denne forordnings ikrafttrædelse + fem år, to be filled in by the Publication Office*] forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Regionsudvalget en rapport med en vurdering af anvendelsen af denne forordning baseret på indikatorer om effektivitet, virkningsgrad, relevans, merværdi på europæisk plan og muligheder for forenkling.

Artikel 26

Ikrafttrædelse og anvendelse

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra [*den 1. i den måned, der følger efter denne forordnings ikrafttrædelse + et år, to be filled in by the Publication Office*].

Dog anvendes artikel 24 fra [*den 1. i den måned, der følger efter denne forordnings ikrafttrædelse, to be filled in by the Publication Office*].

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i alle medlemsstater.

Udfærdiget i Strasbourg, den [...].

På Europa-Parlamentets vegne

Formand

På Rådets vegne

Formand